

Meditaties bij de Bijbellezingen van de dag in de missiemaand oktober 2025

Missionarissen van Hoop

missio.✚

© foto: Hartmut Schwarzbach

*Op vraag van de Pauselijke Missionaire Unie hebben
de volgende nationale directies van de Pauselijke Missiewerken (PMW) meegewerkt
aan het opstellen van deze meditatie:
nationale directies van Spanje, Ghana, Brazilië, Portugal, Nigeria, Oeganda en Kenia.*

De meditatie werd door volgende auteurs geschreven waarvoor dank:

De commentaren van 1 tot 5 oktober werd geleverd door
pater José Maria Calderón Castro, nationaal directeur van de PMW in Spanje.

De commentaren van 6 tot 10 oktober werd geleverd door
pater Isaac Ebo-Blay, nationaal directeur van de PMW in Ghana.

De commentaren van 11 tot 13 oktober werd geleverd door
pater Eltom de Sousa Melo, medewerker van het Nationaal Secretariaat van de PMW in Brazilië.

De commentaren van 14 en 15 oktober werd geleverd door
pater Djalma Antonio da Silva, medewerker van het Nationaal Secretariaat van de PMW in Brazilië.

De commentaren van 16 tot 19 oktober werden geleverd door
pater José António Mendes Rebelo, M.C.C.J., nationaal directeur van de PMW in Portugal.

De commentaren van 20 tot 23 oktober werd geleverd door
pater Solomon Patrick Zaku, nationaal directeur van de PMW in Nigeria.

De commentaren voor 24 tot 27 oktober zijn overgenomen uit de meditatie van voorgaande jaren.

De commentaren van 28 tot 31 oktober werden geleverd door
pater Bonaventure S. M. Luchidio, nationaal directeur van de PMW in Kenia.

Woensdag 1 oktober 2025 - H. Theresia van het Kind Jezus, maagd, gedachtenis

26e week door het jaar - Oneven Jaar: Neh 2, 1-8; Ps 136; Lc 9, 57-62

Oktober is begonnen, missiemaand bij uitstek, en het kon niet beter beginnen dan met de viering van de heilige Theresia van het Kind Jezus, beschermheilige van missies en missionarissen.

Haar nagedachtenis is een kostbaar geschenk voor hen die vandaag naar een ver land willen reizen om het evangelie te verkondigen. De heilige Theresia leert ons dat we missionaris kunnen zijn waar we ook zijn, zelfs vanuit ons eigen huis, of vanuit een ziekenhuisbed of een woon- en zorgcentrum... Het gebed maakt ons missionaris! Zij was een missionaris met haar gebed en stille toewijding in een klooster van karmelietessen... haar kloostercel was de wereld! En met haar hart vol heilige verlangens bereikte zij de uiteinden van de aarde. Zoals paus Franciscus zei: gebed is het eerste missiewerk.

Bovendien is het evangelie van deze woensdag toepasselijk: drie mensen ontmoeten Jezus, ze willen hem volgen en Hij nodigt hen uit om hem te vergezellen... maar het is niet de moeite waard om dingen half te doen... Jezus willen volgen houdt in dat we een schat hebben ontdekt die in staat is om het hart en het leven van ieder van ons te veranderen.

Ieder van ons heeft, volgens zijn of haar specifieke roeping - in het godgewijde leven, in het huwelijk, in de zorgen van deze wereld, in het contemplatieve leven of in het priesterschap - Christus ontmoet, die ons met genegenheid heeft aangekeken en tegen ons heeft gezegd: "Volg mij!". We kunnen excuses vinden, zelfs ogenschijnlijk heel redelijke, om het volgen van Hem uit te stellen of af te stellen... maar Jezus is het waard! Hem volgen, zijn roeping aanvaarden, onze christelijke roeping serieus nemen... het is de grootste liefdeservaring waartoe een mens geroepen is! En dat maakt ons gelukkig!

De heilige Theresia van het Kind Jezus ontdekte haar roeping op zeer jonge leeftijd... en niets weerhield haar ervan deze te vervullen. Al had ze de paus om speciale toestemming moeten vragen om in het klooster in te treden... ze zou het gedaan hebben! Heilige Theresia, bid voor ons.

Donderdag 2 oktober - HH Engelbewaarders, gedachtenis

26e week door het jaar - Oneven Jaar: Neh 8, 1-4a.5-6.7b-12 of Ex 23, 20-23; Ps18 o Ps 90; Mt 18, 1-5.10

Vandaag gedenken we de grote bondgenoten van degenen die van Jezus houden... de heilige engelbewaarders of beschermengelen. Zij zijn de engelen die God naast ieder van ons heeft geplaatst om ons te begeleiden.

Gisteren hebben we nagedacht over de oproep van Christus om Hem te volgen, vandaag herinnert de liturgie ons eraan dat we Hem niet alleen volgen, maar dat Hij van plan is ons een helper te geven, een engel die, zoals Jezus in het evangelie zegt, "altijd het gezicht van mijn Vader in de hemel ziet". Ja, ze aanschouwen het gezicht van God en spreken met Hem over ons.

Als ik naar de missionarissen kijk die naar verre landen vertrekken, zie ik met welk vertrouwen ze op weg gaan en met welke vreugde ze hun verleden en hun geschiedenis achterlaten om een andere, veel mooiere geschiedenis binnen te gaan: de weg die Christus voor ieder van hen heeft uitgestippeld. Maar om die te kunnen bewandelen, heeft Christus hun een beschermengel gegeven, als hulp, troost en bescherming. Dit geeft hen vertrouwen!

Jezus wil ook jou en mij leiden langs wegen van toewijding en vreugde, van dienstbaarheid en zending, waar we ook zijn, en Hij laat ons nooit alleen! Hij geeft ons zijn genade zodat we niet falen en vertrouwt ons toe aan de zorg van deze engel die, terwijl hij het aangezicht van God aanschouwt, ook onze harten aanschouwt.

En dit alles is geen sprookje of een romantisch verhaal, maar een geschenk van God die ons goed kent, die onze zwakheden en grenzen kent, en die zich voor het eerst opwerpt om ons langs de paden van heiligheid te leiden en ons ook de middelen geeft om het doel te bereiken.

Engel betekent gezonden... ze zijn gezonden om bij ons te zijn, en ik en jij, net als zij, kunnen en moeten engelen zijn, gezonden door God, om God dichterbij anderen te brengen, om al diegenen te begeleiden en te steunen die God aan onze zijde heeft geplaatst. Heilige Engelbewaarders, bid voor ons!

Vrijdag 3 oktober

26e week door het jaar - Oneven Jaar: Bar 1, 15-22; Ps 78; Lc 10, 13-16

Een missionaris is een getuige, geen verspreider van mooie of briljante ideeën... hij is een getuige van Christus. Wij, volgelingen van Jezus Christus, zijn getuigen van zijn liefde en zijn verlangen om alle mensen te redden.

"Wij verkondigen immers niet onszelf, maar Christus Jezus, de Heer" (2 Kor 4, 5). Daarom kan Christus zonder overdrijving zeggen: "Wie naar jullie luistert, luistert naar mij". Missionarissen, en wij in onze kringen, willen Zijn getuigen zijn, Zijn gezicht laten zien, zoals de heilige kardinaal Newman zei: "dat wanneer zij mij zien, zij niet mij zien, maar U in mij".

Hoe mooi is het leven van missionarissen en van alle heiligen! Want door hun woorden, hun daden, hun zorgen laten ze ons God zien, de God die hen heeft geroepen, uitgekozen en gezonden. En het meest indrukwekkende is misschien wel dat degenen die hen beschouwen, die naar hen luisteren, die hen verwelkomen... weten dat deze mensen geraakt zijn door Gods liefde.

Soms luisteren mensen echter niet naar hen en sluiten ze de deuren van hun hart voor hen, negeren ze hen of wijzen ze hen zelfs af. Daarom moeten we tot God bidden voor missionarissen, dat zij trouwe instrumenten mogen zijn van het evangelie van Christus en een ware afspiegeling van de God die dorst om zichzelf aan de mensheid te geven. We moeten ook bidden voor de volkeren naar wie de missionarissen worden gezonden, opdat zij, zoals paus Johannes Paulus II zei, hun hart wijd mogen openen! Mogen zij de deuren van hun hart openen voor God! Zoals we in de psalm reciteren: "Het is heden! hoort naar zijn stem: verhardt niet uw hart" (Ps 95, 7-8).

Jezus werd afgewezen... worden wij ook niet afgewezen? Maar dit moet ons niet ontmoedigen, maar ons juist uitnodigen om geloviger te zijn en God te vragen om zijn werk te volbrengen, ondanks onszelf!

Zaterdag 4 oktober - St. Franciscus van Assisi, gedachtenis

26e week door het jaar - Oneven Jaar: Bar 4, 5-12.27-29; Ps 68; Lc 10, 17-24

Wat een prachtige tekst biedt de liturgie ons voor deze zaterdag, die samenvalt met het feest van een grote heilige: de heilige Franciscus van Assisi. We vertrouwen ons aan hem toe en vragen hem om van deze dag een nieuwe gelegenheid te maken om God lief te hebben.

Gezegend zijn de ogen die zien wat jullie zien! God, onze Vader is goed voor ons geweest en heeft ons niet alleen toegestaan hem te zien met de ogen van het geloof en naar hem te luisteren in ons hart... Hij heeft ons laten delen in zijn goddelijke leven en heeft ons kinderen van God gemaakt!

Dit wetende, Gods liefde ervaren hebbende, ons bewust van wat God met jou en mij gedaan heeft... zouden we hierover kunnen zwijgen? Nee! Verre van dat. God heeft het ons gegeven zodat we ervoor kunnen zorgen dat vele anderen, door jouw leven, jouw woorden, jouw getuigenis, jouw dienst aan anderen... ontdekken wat Hij voor hen wil doen!

Dit is de raison d'être van een missionaris, iemand die naar verre landen gaat en, net als jij en ik, de grootsheid van onze missionaire roeping ontdekt in onze eigen naties en gemeenschappen... We willen dat iedereen Jezus ontmoet! Omdat we willen (zoals paus Franciscus graag zegt: allen, allen, allen...) dat iedereen gelukkig is, zodat ze de barmhartigheid van de Vader kunnen zien, zodat ze de stem van de Goede Herder kunnen horen.

Deze ervaring bracht Jezus ertoe om een prachtig gebed te richten tot God, zijn Vader: "Ik loof U, Vader, [...] omdat U [deze dingen] hebt geopenbaard aan de allerkleinsten. Ik prijs U Vader, [...] omdat Gij [deze dingen] hebt geopenbaard aan kleinen." (vgl. Lc. 10, 21). Dank God voor het geschenk van geloof, hoop (in dit Jubeljaar in het bijzonder gewijd aan missionarissen van hoop) en Gods liefde. Jij en ik moeten ons verenigen met God in dit gebed en de Vader danken dat hij ons heeft uitgekozen, dat hij ons heeft geroepen en dat hij ons de kans heeft gegeven om apostelen van zijn liefde te zijn onder onze broeders en zusters.

Laten we ons toevertrouwen aan de heilige Franciscus van Assisi en hem vragen ons te leren om alle mooie dingen die God ons gegeven heeft met eenvoud te leven.

Zondag 5 oktober

27e zondag door het jaar - Jaar C: Hab 1, 2-3; 2, 2-4; Ps 94; 2Tim 1, 6-8.13-14; Lc 17, 5-10

Ik ben erg verbaasd over het vertrouwen dat de apostelen zo vaak in Jezus stellen. God roept hen en zonder aarzelen laten ze alles in de steek en gaan op weg... uiteindelijk stuurt Hij hen de wereld in en zegt tegen hen: "Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen..." (Mt 10, 8) en ze zijn niet verbaasd!

Misschien ontbreekt het ons aan een beetje geloof... Jezus zegt het in het evangelie dat vandaag, zondag, wordt verkondigd: "Als ge een geloof hebt zo groot als een mosterzadje..." Ja, God is vastbesloten om grote dingen met en door ons te doen. Maar we moeten op God vertrouwen, zoals de apostelen deden, en er vast in geloven dat Hij deze grote en mooie werken kan en zal volbrengen.

Maar er is geen probleem, wij kunnen, net als de apostelen in het evangelie vragen: Vergroot ons geloof! Of, zoals de man die Hem vroeg zijn zoon te genezen bij een andere gelegenheid zei: "Ik geloof, kom mijn ongelooft te hulp" (Mc 9, 24).

Ja, God vraagt grote dingen van ons, dingen die vaak ons vermogen te boven gaan, maar hij laat ons niet alleen, hij laat ons niet in de steek. Hij kent onze armoede en onze beperkingen en daarom komt hij ons tegemoet... maar we moeten geloven dat hij het kan en dat jij en ik, samen met hem, het kunnen.

Jezus vertrouwt de Kerk een enorme taak toe... uitgaan naar de hele wereld! Naar de uiteinden van de aarde! Zending is een mooi en indrukwekkend avontuur, maar het kan alleen worden bereikt door te vertrouwen op Gods genade

Het grote gevaar en de grote verleiding van de zendeling, van de apostel, is om op zichzelf te vertrouwen. Om de hoop op vrucht te vestigen op zijn eigen voorwaarden en talenten....en redding is er niet, maar in Christus die ons alles geeft.

Daarom moeten we God vragen om van ons mannen en vrouwen met een diep geloof te maken. Op die manier zullen we, wanneer moeilijkheden en tegenslagen zich voordoen, wat ongetwijfeld het geval zal zijn, in staat zijn om onze reis voort te zetten met hoop, optimisme en vreugde.

In de tekst van zijn tweede brief aan Timoteüs, die vandaag in de H. Mis wordt voorgelezen, zegt de H. Paulus ons: "Schaamt u dus niet om van onze Heer te getuigen [...], maar neemt met Gods kracht uw deel in het lijden dat de verkondiging van het evangelie met zich meebrengt." Laten we niet bang zijn, maar ons geloof, het vuur van Gods genade, opnieuw aanwakken. Niets en niemand zal ons verhinderen om met succes te volbrengen wat God ons heeft toevertrouwd, en dan zullen we zeggen, zoals Jezus ons leert: "Wij zijn onnutte knechten; wij hebben alleen maar onze plicht gedaan." (Lc 17, 10).

Geloof is een geschenk dat van God komt, het is niet iets dat ik kan verdienen. Maar Hij schenkt het aan hen die er in eenvoud en nederigheid om vragen. Geloof is een geschenk dat binnen het bereik ligt van iedereen die zich vol vertrouwen tot de Vader wendt om het te vragen.

Oktober is zowel missiemaand als rozenkransmaand. Niemand heeft ooit zo nederig Gods missie, de missie van de Kerk gevolgd als Maria, de moeder van Jezus. Laten we in deze maand oktober bidden met Moeder Maria, Ster van Evangelisatie, om Jezus te vragen onze Hoop, ons Geloof en onze Naastenliefde te vergroten.

Maandag 6 oktober 2025

27e week door het jaar - Oneven Jaar: Jona 1, 1-2, 1.11; Jona 2, 3-5.8; Lc 10, 25-37

Het boek Jona in de Bijbel, is net als de "gelijkenis van de barmhartige Samaritaan", een verhaal dat verteld wordt om een les te leren. Het maakt niet uit wat voor vis Jona heeft ingeslikt, of zoiets mogelijk is, net zoals we ons geen zorgen hoeven te maken over de naam van de Samaritaan die langs de weg stopte om de persoon in nood te helpen. De betekenis van de twee verhalen is vergelijkbaar.

De Ninevieten waren geen Joden en Jona ook niet. Het waren ongelovigen. Jona had van God de opdracht gekregen om het volk van Ninevé berouw te prediken. Jona probeerde deze opdracht te vermijden omdat hij bang was dat de mensen zijn boodschap zouden accepteren en Gods genade zouden ontvangen. Zijn bedoeling was om te voorkomen dat het volk zich zou bekeren. Hij wilde dat God zich zou beperken tot de Joden en bovenal wilde hij niet dat God genade zou tonen aan de Ninevieten, die vijanden van de Joden waren.

Jona vertegenwoordigt de bekrompen houding van de Joden die het idee niet konden verdragen dat God ongelovigen bevoorrechtte, maar in werkelijkheid spreekt hij over alle mensen die vooroordelen hebben tegen anderen en de toegang tot religie willen beperken tot een kleine kring van intimi. In het evangelie van vandaag geeft Jezus ons het voorbeeld van de Samaritaan die bevriend raakte met zijn natuurlijke vijand, een Jood.

Het punt is heel duidelijk. Jezus wilde ons leren dat onze liefde voor iedereen is, zonder uitsluiting. Als hoopvolle pelgrims onder alle volkeren zijn we allemaal op reis van Jeruzalem naar Jericho. Onderweg zijn we door de zonde beroofd van onze vriendschap met God en hebben we onszelf langs de kant van de weg gevonden, uitgekleeft, geslagen en bijna dood. Het was Jezus die op ons pad kwam door zijn incarnatie en ons pad kruiste op zijn eigen reis. Jezus zag ons en beantwoordde onze behoeften. Hij hield ons in zijn armen, genas onze wonden en bracht ons naar de herberg, de Kerk. Hij gaf zijn leven voor ons, niet alleen voor de twee zilveren munten die in de gelijkenis worden genoemd. Dit is wat we bedoelen als we zeggen dat Jezus onze Redder is, onze persoonlijke Barmhartige Samaritaan.

Dinsdag 7 oktober - H. Maagd Maria van de Rozenkrans, gedachtenis

27e week door het jaar - Oneven Jaar: Jona 3, 1-10; Ps 129; Lc 10, 38-42

Hoewel goede bedoelingen soms kunnen leiden tot buitensporige activiteit en zelfs tot misplaatste ijver, blijft de Schrift het belang van menselijke activiteit en goede werken benadrukken als essentieel voor verlossing. Bij het interpreteren van de lezingen van vandaag moeten we dit gezonde evenwicht in gedachten houden en erkennen dat ieder van ons Martha en Maria, Jona en de Ninevieten is. Elk van deze mensen wordt een symbool voor ons.

Jona was een man van actie, hij handelde niet altijd op de juiste manier, maar hij was zeker besluitvaardig en effectief. Zoals we in de vorige aflevering zagen, toen hij de opdracht kreeg om naar Ninevé te gaan om berouw te prediken, handelde hij snel, maar op de verkeerde manier. Het is essentieel om dieper op de lezingen in te gaan om de situatie volledig te begrijpen. In het boek Jona was berouw niet alleen beperkt tot de rituele handelingen van rouw en as. Alle mensen werd gevraagd om "zich af te keren van hun slechte wegen", een fundamenteel concept in dit bekeringsverhaal. Dit vereiste zowel rituele als morele actie.

Als we terugkeren naar het evangelie, dan zijn de woorden van Jezus tot Martha geen verrassing: "Martha, Martha, je maakt je zorgen over veel dingen, maar één ding is genoeg. Maria koos het betere deel." In een heel reële zin sprak Jezus tot "Maria" die in Martha en in ieder mens zou moeten bestaan. Het is niet goed om zo actief te zijn dat je "druk en rusteloos" wordt. Daarom moeten we altijd herinnerd worden aan de geheime, innerlijke visie van ons leven. Eén uur contemplatie per dag geeft hart en ziel aan de andere drieëntwintig uur van ons werk als missionarissen van hoop onder alle volkeren.

De profetie van Jona roept ons op om ons leven te hervormen en God aan te roepen in gebed. Het "beste deel", ook wel "het enige dat nodig is" genoemd, doet niets af aan het andere deel, maar maakt onze activiteit vol van geest en ziel, verstand en wijsheid, liefde en tederheid. Ieder van ons moet Martha en Maria zijn.

Woensdag 8 oktober

27e week door het jaar - Oneven Jaar: Jona 4, 1-11; Ps 85; Lc 11, 1-4

Als het verhaal van Jona die door een vis wordt opgeslokt voor sommigen al onwerkelijk lijkt, dan lijkt zijn houding nog onwerkelijker. Waarom was Jona ongelukkig dat God mededogen en liefde toonde aan de mensen van Ninevé? Waarom zou hij jaloers zijn? Zijn probleem was dat hij, ook al wist hij dat God welwillend en barmhartig was, God en zijn waarden niet kon begrijpen.

God gebruikte de verdorde plant om Jona een lesje te leren. Jona was teleurgesteld dat de plant was gestorven. Gods punt was dat als Jona medelijden had met de plant, waarom zou God, de schepper, dan geen medelijden hebben met de mensen van Ninevé die Hij geschapen heeft?

Jona lijkt vandaag een beetje op die mensen die denken dat Gods gunst iets is dat verdiend moet worden, alsof we God een prijs kunnen betalen voor zijn barmhartigheid en liefde. Ze beoordelen God volgens die menselijke maatstaven die zeggen dat je alleen recht hebt op de dingen waarvoor je werkt en zwoegt. Ze begrijpen niet dat God uit vrije wil van mensen houdt omdat ze zijn schepping zijn.

Een andere reden waarom God zijn liefde vrijelijk geeft is impliciet in het evangelie. Wanneer Jezus ons leert om God "Onze Vader" te noemen, is het duidelijk impliciet dat we kinderen van God zijn geworden. Goede ouders houden van hun kinderen, niet om hun prestaties, maar gewoon omdat ze hun kinderen zijn. Het is een liefde die uit vrije wil wordt gegeven. God houdt op dezelfde manier van ons. We zijn veel meer dan Gods schepselen, we zijn zijn kinderen en Hij houdt van ons om wat we zijn. De Vader van Jezus is ook onze Vader omdat we één zijn met Jezus, deel van zijn lichaam, zijn mystieke lichaam dat de Kerk is.

Donderdag 9 oktober

27e week door het jaar - Oneven Jaar: Mal 3, 13-20b; Ps 1; Lc 11, 5-13

In het evangelie van vandaag worden de woorden "vragen, zoeken, kloppen" gebruikt in de betekenis van volharding, wat religieuze en morele betekenissen oproept. Lucas brengt onze discussie dichterbij de realiteit door een meer seculier woord te citeren: "belangrijkheid". Hoewel de term "volharding" de weg naar de hemel en de trouwe vervulling van morele verplichtingen aangeeft, lijkt het gebruik ervan in deze context bijna ongepast om de betekenis van koppigheid te suggereren. Dit is de toon en houding van Jezus' korte gelijkenis.

Volgens de gewoonten van bijna elk land ter wereld klopt je niet midden in de nacht bij je buurman aan om brood te halen. Jezus gaat niet in op wat goed of fout is. De betekenis van een gelijkenis wordt altijd onthuld in de laatste regels of uitspraken. De buurman, niet gedreven door vriendschap maar door zijn eigen schaamteloosheid, geeft hem wat hij nodig heeft.

Deze aflevering laat zien dat volharding en vasthoudendheid niet alleen ergernis en moeilijkheden kunnen opleveren, maar ook een blijvend geloof dat gebroken hoop overwint. Op deze manier zien we een spirituele band tussen burens ontstaan die de conventies van vriendschap overstijgt.

Jezus gaat een paar stappen vooruit in de gelijkenis. Hij doet een beroep op de zorg en aandacht van ouders voor hun kinderen. Zal een moeder een slang aanbieden aan haar kind dat om een vis vraagt, of een vader een schorpioen aan zijn kind dat een ei wil? Jezus erkent de goedheid en trouw die ieder mens van nature bezit, maar hij wil ook dat onze relatie zich verdiept en nog betrouwbaarder wordt. Lucas past het verhaal aan om de aandacht te richten op de heilige Geest. God geeft een deel van zichzelf, zijn eigen Geest

Door volharding kunnen we lang genoeg wachten tot onze goede daden een goddelijke goedheid manifesteren die onze verwachtingen en dromen overtreft. Door middel van de profeet Maleachi antwoordde God aan hen die de moed hadden verloren. Hij verzekerde de mensen dat zij nog steeds zijn speciale eigendom waren, meer dan kinderen dat zijn voor hun ouders. Hij vroeg om geduld en verzekerde hen dat het recht uiteindelijk zou zegevieren.

Vrijdag 10 oktober

27e week door het jaar - Oneven Jaar: Joël 1, 13-15; 2, 1-2; Ps 9; Lc 11, 15-26

De context van de eerste lezing van vandaag is dat de oogst werd verwoest door een sprinkhanenplaag. Er was bijna geen voedsel meer en de mensen wisten letterlijk niet waar hun volgende maaltijd vandaan zou komen. De profeet zag de plaag niet alleen als een straf voor de zonde, maar ook als een waarschuwing dat God op een dag zou komen om te oordelen. Op die grote dag zou al het kwaad worden vernietigd.

Terwijl de mensen stierven van de honger, had de profeet de moed om de mensen te vertellen dat ze een bredere kijk op de werkelijkheid moesten hebben. Hij was zo moedig en overtuigd van de waarheid dat hij de mensen zelfs vertelde dat honger niet het grote kwaad was. Het echte kwaad was tegen God zijn. Daarom riep hij hen op om zich te bekeren, om zich weer tot God te keren en zijn trouwe volk te zijn. Leer een les, zegt de profeet, uit de sprinkhanenplaag. "Als jullie denken dat het erg is om honger te lijden," zei hij, "dan is het nog veel erger om op de laatste dag ver van God af te staan."

Het is begrijpelijk om te denken dat we onze toevlucht niet hoeven te nemen tot bangmakerij om trouw te blijven. Maar ook wij kunnen leren van de profeet Maleachi. Het is een les in perspectief. Vaak is de verleiding groot om ons uitsluitend te richten op de dagelijkse problemen, wat kan leiden tot gevoelens van ontmoediging. Het is essentieel om te begrijpen dat het echte kwaad de zonde is die ons van God scheidt.

Vanuit dit gezichtspunt zouden de meeste van onze problemen, die niet zo ernstig zijn als honger, minder belangrijk moeten lijken. Wat echt telt is aan Gods kant staan, leven als vertrouwende en liefhebbende kinderen van God.

Om over deze korte passage uit het evangelie van vandaag na te denken, moeten we denken aan de duiveluitdrijving die Jezus uitvoerde (Lc 11, 14) en de verbazing die dit opwekte in de menigte. Later kregen de woorden van Jezus in antwoord op degenen die hem op de proef wilden stellen de enthousiaste goedkeuring van een vrouw. Jezus sprak met autoriteit, vooral tegenover het ongeloof van veel van zijn toehoorders.

De vrouw prees hem op een typisch Joodse manier, zoals wanneer een moeder een zegening geeft om haar bewondering voor een zoon uit te drukken. Jezus antwoordt door de gelukzaligheid te verkondigen van gelovigen die, door naar Gods Woord te luisteren en het te bewaren, zijn verlangens delen, de Vader kennen door de diepe ervaring van het geloof (Lc 8, 21) en in staat zullen zijn om te strijden tegen de terugkeer van de machten van het kwaad. De gemeenschap van Lucas had zeker veel baat bij dit getuigenis, net als wij, de lezers van vandaag, die waardevolle lessen leren over authentiek volgeling.

De uitroep van de vrouw voert ons terug naar Maria, trouwe dochter van Sion, geloofsmodel voor christenen, eerste leerling die altijd luisterde naar het woord van God, het in acht nam en het in praktijk bracht (Lc 1, 38, 45, 48; 2, 19, 51). Door haar voorspraak kunnen we ons verenigen met het gebed van paus Franciscus, die de Moeder van Jezus vraagt: "Moge het licht van de christelijke hoop iedereen bereiken als een boodschap van Gods liefde die tot iedereen gericht is! Moge de Kerk een trouwe getuige zijn van deze verkondiging in elk deel van de wereld" (*Spes Non Confundit*, 6).

Kennis van God komt voort uit het luisteren naar en gehoorzamen aan zijn Woord. In Jezus herkennen de vrouw en de menigte de nieuwe en ware kennis van God door te luisteren naar het Woord (Joh 1, 1, 14): "wie luistert naar mijn woord en gelooft in Hem die Mij zond, heeft eeuwig leven en is aan geen oordeel onderworpen, hij is immers reeds uit die dood naar het leven overgegaan" (Joh 5, 24). Het antwoord van de vrouw illustreert het pragmatisme van het goddelijke woord, zijn transformerende kracht, zoals paus Franciscus ons eraan herinnert: "In het menselijke en goddelijke hart van Jezus wil God tot het hart van ieder mens spreken en allen in zijn liefde trekken." (*Boodschap voor Wereldmissiezondag 2025*). Dit is een demonstratie van de overgang die het geloof in ieder van ons moet maken, een praktisch gevolg van missionair leerling zijn.

Vandaag neemt de Kerk de plaats in van die vrouw die het uitriep onder de menigte omdat ze de kracht en doeltreffendheid van de woorden van de Meester herkende. Door naar het Woord te luisteren en het te beleven brengen we in het heden de boodschap van het Woord van God tot leven, dat zijn Koninkrijk tot stand blijft brengen. Met de profetische boodschap van Joël, "is Jahwe een toevlucht, voor de zonen van Israël een vesting" (Joël 4, 16). Laten we daarom de missie van hoop vernieuwen door gebed, vooral gebed gebaseerd op het Woord van God". (*Boodschap voor Wereldmissiezondag 2025*)

Zondag 12 oktober

28e zondag heen het jaar - Jaar C: 2Kon 5, 14-17; Ps 97; 2Tim 2, 8-13; Lc 17, 11-19

Het evangelie van deze zondag is een voortzetting van de tekst van Lucas van afgelopen zondag en begint met een korte verwijzing naar de reis naar Jeruzalem (vers 11), die ons vertelt waar Jezus zich bevindt tussen Samaria en Galilea, de derde en laatste fase van de "grote reis". Jezus gaat door een gebied dat door de Joden als onrein wordt beschouwd, Samaria, en ontmoet onreine mensen, melaatsen. Jezus gaat door met het vervullen van zijn missie om het Koninkrijk van God aan te kondigen. "Hij trok rond om goed te doen en allen te genezen van het kwaad en de Boze (vgl. Hand 10, 38), en de behoeftigen en de mensen weer hoop in God te geven." (*Boodschap voor Wereldmissiezondag 2025*). Het verslag van Lucas toont ons een typisch wonderverhaal: de melaatsen komen naderbij en smeken, en Jezus antwoordt onmiddellijk met woorden van een zending, gevolgd door genezing op afstand, terwijl de groep zich al verwijdt. Het verhaal gaat echter verder omdat de nadruk niet ligt op de genezing, maar op de houding van degenen die genezen zijn. Het contrast tussen de onverschilligheid van de negen en de herkenning van één van hen, geïdentificeerd als een Samaritaan, een vreemdeling, is duidelijk.

Deze reflectie vond plaats binnen een christelijke gemeenschap van heidense (Griekse) oorsprong, met als doel de toewijding van christenen aan de universele missie te verduidelijken. In tegenstelling tot de Samaritaan profiteerden de andere negen genezen mensen van het wonder, maar zij ervoeren niet de genade van verlossing. Zij vertegenwoordigen de Joden die geloven dat ze genezen zijn omdat ze de wet volgden. In feite hielden ze zich aan de wet door uit het dorp te blijven (vers 12-13) en naar de priester te gaan zoals gevraagd (vers 14), en daarom geloven ze dat ze genezing verdienen. Maar het is de uiting van geloof die redding brengt aan de Samaritaan. Zoals paus Franciscus ons eraan herinnert: "Christus is de vervulling van het heil voor iedereen, vooral voor wie alleen op God kan hopen". (*Boodschap voor Wereldmissiezondag 2025*)

Het pad is de symbolische ruimte van genezing en symboliseert de missionaire aard van Jezus' actie. Het pad vertegenwoordigt de afstand tussen Jezus en de priesters, d.w.z. het geeft de goddelijke wil aan in tegenstelling tot de traditionalistische rituelen. De groep genezen mensen bevindt zich op dit pad, dat verschillende richtingen biedt, maar slechts enkelen worden naar het pad van leven en waarheid geleid. Jezus maakt gebruik van de dankbaarheid van de Samaritaan om zijn reflectie te verdiepen, want verlossing gaat verder dan eenvoudige lichamelijke genezing. Jezus' actie wordt ondersteund door het getuigenis van Israëls profetie in de eerste lezing. Het illustreert de cyclus van de profeet Elisa. Het hoogtepunt is het verhaal van Naäman, een Syrische legeraanvoerder die een Joodse slaaf gevangen nam tijdens een van de invasies van Israël. Maar Naäman was melaats. Zijn slaaf vertelde hem over Elisa, de man Gods, voordat hij naar Israël ging. Maar wanneer hij bij Elisa's huis aankomt, doet de profeet niets spectaculairs. Hij vraagt de Syriër simpelweg om zich zeven keer in de Jordaan te baden; met andere woorden, hij stelt voor dat Naäman van een afstand genezen wordt.

De tekst van Paulus' tweede brief aan Timoteüs benadrukt ook de kracht van Gods woord om op afstand te genezen. De apostel herinnert zich zijn gevangenschap en herinnert ons eraan dat het Woord van God niet gevangen kan zitten; het is vrij, sterk en bevrijdend. Het lijden en de angst van de gevangenschap worden getroost door het evangelie, een woord van troost en hoop voor het lijden van de wereld. De verkondiging van het evangelie is een erkenning van de aanwezigheid van Christus.

Op deze zondag wordt de hele Kerk uitgenodigd om zich te verenigen in gebed, vertrouwend op het woord van Jezus en zich te laten leiden door Gods Geest, om elke vorm van vooroordeel te vermijden, elke vorm van discriminatie af te wijzen opdat we ons altijd herinneren dat het God is die onze melaatsheid geneest, onze zonden vergeeft, ons vernieuwt en zuivert, en dat zijn reddend handelen geen barrières of afstanden kent; opdat zij die geraakt zijn door Gods genade in staat zouden zijn om dankbaarheid te tonen en de weg rechtstreeks in de voetsporen van Jezus in te slaan, dat wil zeggen van de zegen van genezing naar de ervaring van authentiek geloof.

Maandag 13 oktober

28e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 1, 1-7; Ps 97; Lc 11, 29-32

Het evangelie van vandaag beantwoordt de vraag van bepaalde leden van de menigte die Jezus op de proef wilden stellen en hem om een teken uit de hemel vroegen (11, 16). Jezus reageert eerst op de reacties van de menigte na de uitdrijving, zegent dan de lofprijzing van de vrouw en hervat tenslotte zijn toespraak om de gedachten van het "slechte geslacht" te berispen. Dit is een van die momenten waarop Jezus weinig interesse toont in de menigte, omdat hij hun gedachten en bedoelingen kent. Deze menigte was getuige van de uitdrijving, luisterde naar zijn toespraak, maar luisterde niet naar zijn woorden; integendeel, hij eiste dat ze hem zouden gehoorzamen en vroeg hem om tekenen te laten zien.

De zoektocht van de menigte naar een teken werd gemotiveerd door een verlangen om Jezus op de proef te stellen. Ze zagen de kracht van God in Jezus, maar ze geloofden niet. Als we God vertrouwen, vragen we Hem niet om meer bewijs. De nood aan een bewijs weerspiegelt de broosheid van het geloof van veel mensen. Paus Franciscus herinnert ons eraan: "Jezus vertrouwde alles toe aan God de Vader en gehoorzaamde vol vertrouwen aan zijn heilsplan voor de mensheid, een vredesplan voor een toekomst vol hoop (vgl. Jer 29, 11)". (*Boodschap voor Wereldmissiezondag 2025*)

Christenen volgen Jezus na door zich toe te vertrouwen aan de wil van de Vader, een teken van waar geloof en bekering tot zijn Woord. Net als Paulus in zijn groet in de Brief aan de Romeinen (Rom 1, 1, 5) herinnert hij aan het evangelie van God, dat vanaf het begin door de profeten is verkondigd en dat wij de opdracht hebben om door gehoorzaam geloof aan alle volken te verkondigen, omdat ware wijsheid ligt in de bekering tot de boodschap (1 Kor 1, 21).

Vanuit het teken van Jona formuleert Jezus een eschatologisch oordeel; zijn woorden zijn al een veroordeling van deze menigte, die wordt gedefinieerd als een "boosaardig geslacht". Wat Jona aan de Ninevieten had verkondigd, komt overeen met de woorden van Jezus aan deze menigte; het is de aankondiging van de profeet van een ernstige waarschuwing aan de stad (Joh 3, 4). Jezus zelf legt het oordeel uit over de huidige generatie, die wel naar zijn woord luistert, maar het niet gehoorzaamt. Volgens de Joodse traditie zou Israël aan het einde der tijden over de volken oordelen. Op het moment van het oordeel dat Jezus aankondigt, zal het een vreemdeling zijn, de koningin van het zuiden, die deze generatie zal veroordelen (1 Kon 10, 11-12). Bovendien zullen de inwoners van Nineve, bekeerd door de prediking van Jona, zich bij hen voegen (Joh 3, 5-10). De universaliteit van de verlossing zal duidelijk worden wanneer de naties de boodschap verwelkomen die Israël heeft afgewezen.

Door naar de woorden van Jezus te luisteren en ze in praktijk te brengen, wordt de geloofsgemeenschap de ontvanger en heraut van het heil voor de wereld. Inderdaad, "de vreugde en de hoop, het leed en de angst van de hedendaagse mens, vooral van de armen en van alle lijdenden, zijn ook de vreugde en de hoop, het leed en de angst van Christus' leerlingen; en er is niets echt menselijks, of het vindt weerklink in hun hart." (*Gaudium et Spes*, 1)

Dinsdag 14 oktober

28e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 1, 16-25; Ps 18; Lc 11, 37-41

Jezus openbaart zijn barmhartige liefde vooral aan hen die de betekenis van zijn zending nog niet helemaal hebben begrepen. Hij is degene die nadert, die onvoorwaardelijk liefheeft en die mensen uitnodigt tot een nieuwe manier van leven. In het evangelie van Lucas 11, 37-41 zien we deze realiteit tot uitdrukking komen wanneer Jezus een uitnodiging aanvaardt om te eten in het huis van een Farizeeër. Dit gebaar toont de omvang van zijn liefde, die niemand uitsluit, zelfs niet degenen die hem in twijfel trekken of zijn boodschap van verlossing voor iedereen nog niet begrijpen.

Tijdens de maaltijd bij de Farizeeër wordt Jezus bekritiseerd omdat hij het ritueel van het wassen van zijn handen niet heeft uitgevoerd, een praktijk die door deze religieuze groepering op prijs wordt gesteld. Maar Jezus maakt van de gelegenheid gebruik om een essentiële waarheid over te brengen: ware reinheid wordt niet gevonden in uiterlijke rituelen, maar in de transformatie van het hart. Jezus berispt de Farizeeën omdat ze te veel belang hechten aan uiterlijk vertoon en reinheid, terwijl hun hart vol hebzucht en slechtheid blijft. Hij waarschuwt hen: "En gij dan, Farizeeër, gij maakt wel de buitenkant van beker en schotel schoon, maar vanbinnen zijt ge vol van roof en slechtheid." (11, 39). Jezus' les leert ons ook om niet overhaast te oordelen. Net zoals de Farizeeën zich concentreerden op uiterlijkheden en degenen veroordeelden die hun tradities niet volgden, kunnen ook wij in de val trappen om anderen te veroordelen zonder rekening te houden met onze eigen onvolkomenheden. De ware weg naar God loopt via oprechtheid van hart, nederigheid en naastenliefde, die ons leiden naar echte transformatie.

De barmhartige liefde van Jezus overwint alle soorten kwaad. Het is een liefde die iedereen welkom heet, ongeacht zijn of haar beperkingen, twijfels of mislukkingen. Het is een liefde die niet alleen vergeeft, maar ook transformeert, het menselijk hart vernieuwt en leidt naar een nieuwe manier van leven. Jezus maakt geen onderscheid tussen degenen die hem volledig begrijpen en degenen die zich nog steeds verzetten tegen zijn boodschap. Hij benadert, dialogueert, onderwijst en bovenal heeft hij onvoorwaardelijk lief, waardoor hij iedereen de mogelijkheid van ware bekering biedt.

Jezus nodigt ons altijd uit tot een echte bekering, om ons leven te veranderen en ons in te zetten voor het Koninkrijk van God. Op deze reis worden we opgeroepen om niet te oordelen, maar om instrumenten van zijn barmhartigheid te worden en gul te delen met de meest behoeftigen: "Geeft liever wat erin is als aalmoes; dan is voor u alles rein." (Lc 11, 41). In deze missiemaand kunnen we ons door Jezus laten inspireren om levende getuigen van zijn liefde te zijn. Moge ons geloof overvloeien in concrete daden van solidariteit, gerechtigheid en mededogen. Als missionaire leerlingen kunnen we het licht van Christus naar de gemarginaliseerden brengen en met vreugde en moed verkondigen dat het heil voor iedereen is. Mogen onze levens missionaire ijver weerspiegelen en het verlangen om Christus bekend en geliefd te maken in elk hart.

In het evangelie van vandaag, uit Lc 11, 42-46, blijft Jezus standvastig in zijn waarschuwingen aan het adres van de Farizeeën en hekelt hij hun hypocrisie en starre interpretatie van de wetten. De uitdrukking "Wee jullie", die vaak door de profeten wordt gebruikt, laat Jezus' verontwaardiging zien over de houding van deze religieuze autoriteiten, die zich meer bezighielden met de uiterlijke naleving van de wet dan met rechtvaardigheid en de liefde voor God. De Farizeeën droegen een mantel van goedheid om rechtvaardig en vroom te lijken, maar ze verborgen de hardheid van hun hart. Geobsedeerd door de strikte naleving van de wet, verwaarloosden ze wat essentieel was: liefde en barmhartigheid. Jezus berispte hen omdat hun religiositeit oppervlakkig en leeg was, gericht op vertoon en sociale goedkeuring, in plaats van op een echte bekering van het hart. Legalistische strengheid, gericht op onbeduidende details, maakte hen onrechtvaardig tegenover God omdat ze negeerden waar het echt om ging: naastenliefde en een oprecht geloofsleven.

De wet van God, zoals geleerd door de profeet Micha (Micha 6, 8), vereist rechtvaardigheid, barmhartigheid en nederigheid. De wet moet de armen, weerlozen, wezen, weduwen en vreemdelingen beschermen. God liefhebben betekent de meest behoeftigen dienen, hen de hand reiken met vriendelijkheid en mededogen. De Farizeeën verdraaiden deze waarheid echter en richtten zich meer op het publieke vertoon van hun religiositeit dan op innerlijke transformatie. Ze rooiden ook kleine kruiden om hun nauwgezette respect voor de wet te demonstreren, maar ze verwaarloosden wat er echt toe deed: gerechtigheid en liefde. Jezus waarschuwt hen voor deze tegenstelling tussen de buitenkant en de binnenkant door hen te vergelijken met anonieme graven, die er aan de buitenkant onschuldig uitzien maar dood en onreinheid verbergen, en hij nodigt hen uit om niet te vallen voor de misleiding van deze verschijningen. Dit krachtige beeld waarschuwt ons voor het gevaar van een leven gebaseerd op uiterlijkheden, waar de buitenkant aantrekkelijk kan zijn, maar de binnenkant verhard blijft, leeg van liefde en God.

Jezus nodigt ons uit tot een verandering van leven en een ware bekering van hart. Ons geloof mag niet beperkt blijven tot uiterlijke gebaren, maar moet geboren worden uit een hart dat vernieuwd wordt door goddelijke barmhartigheid. We leven in een maatschappij die vaak de voorkeur geeft aan oppervlakkigheid, waar esthetiek vaak voorrang krijgt op ethiek en ijdelheid de plaats inneemt van waarheid. Veel mensen zijn te veel bezig met het beeld dat ze de wereld voorhouden en vergeten een hart te cultiveren dat zuiver en oprecht is voor God. Deze levensstijl leidt tot een oppervlakkige spiritualiteit die gekenmerkt wordt door "pretentie", waarin morele en spirituele waarden aan de kant worden geschoven ten gunste van de schijn.

Moge God ons de genade schenken van een authentiek geloof dat overvloedig in werken van liefde, gerechtigheid en barmhartigheid. Moge ons leven en onze zending het goede nieuws van het evangelie weerspiegelen en mogen we, te midden van een wereld die dorst naar waarheid, levende tekenen zijn van Christus' aanwezigheid, die zijn licht en liefde uitstraalt naar iedereen.

De vervloekingen in het evangelie van vandaag zijn gericht aan de wetgeleerden, niet zoals eerder aan de Farizeeën. Beide groepen hebben echter een gemeenschappelijk probleem: ze identificeren redding met rechtvaardigheid en de wet zelf. Hun interpretatie staat in contrast met Gods heilbrengende wil voor hen, terwijl de tollenaars en zondaars Gods barmhartigheid erkennen en aanvaarden. Zaligheid bestaat dus uit het geloven van het Woord dat verkondigt: "Dichtbij de Heer is barmhartigheid en dichtbij Hem is grote verlossing", zoals we herhalen in de antwoordpsalm. Dit is de zaligheid van Saulus, Farizeeër en doctor in de wet: nadat hij door God van zijn blindheid genezen is, erkent hij, net als vandaag in de Brief aan de Romeinen, dat "zij om niet gerechtvaardigd zijn door zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is." De God van vergeving verwelkomt iedereen zonder onderscheid.

Jezus beschuldigt de wetgeleerden door te zeggen dat ze medeplichtig zijn aan hun vaders die, om bekering te voorkomen, de profeten doodden die het Woord van God verkondigden. Op hun beurt verstikken de wetgeleerden het Woord van God met eindeloze voorschriften en maken ze het moeilijk om het te volgen. In plaats van zich open te stellen voor Gods barmhartigheid, sluiten ze zich op in hun zelfgenoegzaamheid en arrogantie. De generatie van Jezus' tijd zal ter verantwoording worden geroepen voor het bloed van de profeten, want daarin zal het mysterie van de ongerechtigheid worden volbracht en tegelijkertijd het mysterie van zijn oneindige goedheid: in zijn passie.

Een andere kritiek van Jezus op de wetgeleerden was dat zij de sleutel tot de kennis van God in handen hadden. Deze geleerden ontzeggen niet alleen de toegang tot de kennis van God, maar verhinderen ook dat degenen die tot Hem willen naderen dat kunnen doen. Ze hebben de sleutel tot het Woord van God afgenomen en geven het beeld van een God zonder genade. De wijsheid van God zal echter het kruis van Jezus gebruiken als een sleutel die aan iedereen wordt aangeboden om binnen te gaan in de kennis van God. Wij, missionaire leerlingen van Jezus, zijn geroepen om deze sleutel bekend te maken aan alle volken.

De heilige Margaretha Maria Alacoque, van wie we vandaag haar gedachtenis vieren, was van groot belang voor de ontwikkeling van de cultus van het Heilig Hart van Jezus, als antwoord op de strenge en onthechte vormen van spiritualiteit die de barmhartigheid van God vergaten. Zoals Johannes Paulus II eens in een catechese zei, was deze cultus "een antwoord op het jansenistische starheid, dat uiteindelijk Gods oneindige barmhartigheid had genegeerd"; en tegelijkertijd kan het gezien worden als een hedendaagse oproep aan een wereld die zichzelf probeert op te bouwen zonder God: "De mens van het jaar 2000 heeft het Hart van Christus nodig om de barmhartigheid van de Heer te leren kennen. Hij heeft dit nodig om de beschaving van liefde op te bouwen." (tekst geciteerd door paus Franciscus in *Dilexit nos*, 80).

Het Hart van Jezus leidt ons inderdaad om intiem te zijn met God en met onszelf, en om te werken voor het Koninkrijk van God. Moge God ons leren missionarissen van zijn barmhartig Hart te zijn!

Vrijdag 17 oktober - St. Ignatius van Antiochië, bisschop en martelaar, gedachtenis

28e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 4, 1-8; Ps 31; Lc 12, 1-7

In het evangelie van vandaag waarschuwt Jezus zijn volgelingen voor "zuurdesem, dat wil zeggen de huichelarij van de Farizeeën". Zoals we weten heeft gist een positief effect op de bereiding van brood en gebak, het helpt het deeg te rijzen en te worden wat het zou moeten zijn. Het "zuurdesem van de huichelarij" heeft daarentegen een schadelijk effect op mensen: het is besmettelijk en brengt hen ertoe te laten zien wat ze niet zijn, te leven met leugens, de schijn te bevoordelen en een schijnmaatschappij te creëren waarin mensen als "acteurs" zijn. De leerling is geroepen om de zuurdesem te onderscheiden die zijn leven bezielt: of het de angst voor de dood is die tot hypocrisie leidt, of dat het de zuurdesem van goedheid en waarheid is.

In het tweede deel van het evangelie nodigt Jezus zijn luisteraars uit om een houding van vertrouwen en onvoorwaardelijke overgave aan God de Vader aan te nemen. Hij zorgt voor ons met een immense tederheid, waarbij geen detail ontbreekt. Zelfs de haren op ons hoofd worden geteld: het is een teken van zijn liefde. In feite is onze waarde net zo oneindig als zijn liefde voor ons: we zijn meer waard dan het leven van zijn Zoon, we zijn het bloed van Christus waard. We zijn dus geroepen om God, die altijd aanwezig en actief is in ons leven en in onze geschiedenis, te aanschouwen en te vertrouwen op zijn liefde voor ons.

De diepe ervaring van Gods liefde elimineert de angst voor de dood die ons leven bepaalt. Vandaag viert de Kerk de nagedachtenis van de heilige Ignatius van Antiochië, een voorbeeld van die mannen van geloof die door de geschiedenis heen niet bang waren voor degenen "die het lichaam doden en dan niets meer kunnen doen". De derde bisschop van Antiochië in Syrië werd het slachtoffer van de vervolging door keizer Trajanus. Hij werd rond 110 na Christus gearresteerd en geketend naar Rome gebracht. Tijdens zijn reis schreef hij zeven brieven die ook getuigen van zijn vurige liefde voor Christus en de Kerk. In zijn brief aan de Romeinen schreef hij dat hij "Gods zuurdesem" was: "Ik schrijf naar alle kerken en vertel iedereen dat ik bereid ben om voor God te sterven, als jullie me niet tegenhouden. Toon mij alstublieft geen ongepaste vriendelijkheid. Laat mij voedsel zijn voor de wilde beesten waardoor ik God kan bereiken. Ik ben Gods graan, gemalen door de tanden van beesten, om het zuivere brood van Christus te worden." Daarom vroeg Sint Ignatius aan de christenen om zijn martelaarschap niet te verhinderen, zodat hij in de eeuwigheid "geboren" kon worden.

Zaterdag 18 oktober - St. Lucas, evangelist

28e week door het jaar - Oneven Jaar: 2 Tim 4, 10-17b; Ps 144; Lc 10, 1-9

Vandaag viert de Kerk het feest van de heilige Lucas evangelist, een arts geboren in Antiochië in Syrië. Bekeerd tot het christendom, werd hij een medewerker van Paulus, die hem trouw vergezelde op zijn zendingsreizen wanneer anderen hem in de steek lieten door vermoeidheid of angst, zoals we lezen in de brief van Paulus aan Timoteüs. Lucas wordt erkend als de auteur van het derde evangelie en de Handelingen van de Apostelen en als een van de leiders van de zendingsactiviteiten in de begintijd van de Kerk.

Het evangelie vertelt over het zenden van de tweeënzeventig leerlingen op een missie om de komst van Jezus voor te bereiden, een unieke episode voor Lucas. Nadat Hij de twaalf op missie had gestuurd (Lc 9, 1 e.v.), stuurde Jezus ook deze 72 leerlingen en gaf hen precieze instructies over wat ze moesten doen en hoe ze moesten zijn tijdens hun missie. Jezus vraagt hen in armoede te leven om hun afhankelijkheid te ervaren, de gastvrijheid die hen wordt aangeboden te accepteren en alleen te vertrouwen op de kracht van de boodschap die zij brengen - en niet op de kracht van de middelen die zij zouden kunnen hebben.

Lucas koppelt de missie van de tweeënzeventig aan gebed als hij zegt: "De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten." Zending begint met gebed; zonder gebed is er geen zending. Door God te vragen om meer arbeiders voor zijn zending, stellen we ons open voor zijn inspiratie en impuls, die de onmisbare middelen zijn om medewerkers te worden die hij nodig heeft. Gebed is daarom de eerste missionaire handeling, zoals paus Franciscus ons in herinnering heeft gebracht.

Zending is zeker een van de grootste zorgen van de heilige Lucas, die bekend staat als de evangelist van gebed, barmhartigheid en vergeving. Lucas presenteert Jezus als de vriend van de zondaars en de trooster van de lijdenden. Redding is er voor iedereen, maar vooral voor de armen, de zieken, de gemarginaliseerden, de zondaars, de vrouwen en de kinderen, want Jezus "is immers gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was" (Lc 19, 10). In de Handelingen van de Apostelen vertelt Lucas hoe het heil van Jezus vanuit Jeruzalem de uiteinden van de aarde bereikte, dankzij het getuigenis van de apostelen en de eerste christenen en de kracht van de heilige Geest, de grote protagonist van de missie.

Wij, de volgelingen van vandaag, zetten deze missie van verlossing verder door alles te doen wat we kunnen om ervoor te zorgen dat de geur van Christus en zijn evangelie iedereen bereikt.

Zondag 19 oktober - Wereldmissiezondag

29e zondag door het jaar - Jaar C: Ex 17, 8-13; Ps 120; 2 Tim 3, 14-4, 2; Lc 18, 1-8

De lezingen van vandaag gaan over het belang en de kracht van gebed en geven twee voorbeelden. De eerste lezing vertelt ons dat we door de kracht van het gebed onze strijd kunnen winnen en kunnen zegevieren over onze vijanden. De tekst zegt dat Mozes Jozua opdracht gaf om hen aan te vallen terwijl hij, Aäron en Hur naar de berg gingen om God om hulp te vragen. Tijdens de strijd, terwijl Mozes zijn armen in gebed omhoog hield, zegevierde Jozua. Maar toen Mozes zijn armen liet zakken omdat hij moe was, wonnen de Amalekieten. Om Mozes zover te krijgen dat hij zijn armen in gebed ophief, zeiden Aäron en Hur tegen hem dat hij op een steen moest gaan zitten en, de één rechts van hem en de ander links, zijn armen omhoog moest houden. Ze bleven tot de avond in deze houding zitten en Israël versloeg de Amalekieten. Het is duidelijk dat de overwinning op Amalek niet te danken was aan Jozua's zwaard, maar aan Mozes' gebed. Mozes, met zijn armen omhoog, is het symbool van de gelovige die zich bewust is van de noodzaak om Gods kracht te aanroepen door te bidden, wetende dat onze hulp komt van Hij die hemel en aarde gemaakt heeft (Psalm).

In het evangelie vinden we een gelijkenis die ons uitnodigt om na te denken over de noodzaak om altijd te bidden zonder ontmoedigd te raken. Er wordt gezegd dat gerechtigheid wordt verkregen door gebed. De eerste figuur in de gelijkenis is een rechter wiens taak het was om de zwakken en weerlozen te beschermen, niet om een persoon zonder gevoelens of mededogen te zijn. Het tweede personage is de weduwe, een symbool van iemand die weerloos is en kwetsbaar voor misbruik. De weduwe had onrecht geleden en had geen andere manier om haar zaak te verdedigen dan de rechter herhaaldelijk en hardnekkig lastig te vallen.

Met deze gelijkenis lijkt Jezus de toestand van de leerlingen te willen weergeven in een wereld die nog steeds geteisterd wordt door het kwaad en diep getekend is door de dood. Het onrecht neemt de vorm aan van misbruik en bedrog van de allerarmsten. Wat moeten we doen in deze situaties? De gelijkenis zegt: bid altijd, zonder ophouden. Bidden is de beste manier om ons hoofd niet te verliezen in de moeilijkste en meest dramatische momenten, wanneer we geen uitweg zien uit situaties, wanneer alles tegen ons lijkt te zijn.

Het gebed is de gids en de kracht van zending. Vandaag viert de Kerk de 99e Wereldmissiezondag, een gelegenheid waarop we op een speciale manier worden uitgenodigd om te bidden voor de zending van de Kerk in de wereld en ons er deel van te voelen, in het bijzonder door ons gebed, onze manier van leven en getuigen van Jezus, en onze financiële bijdragen, die volledig zijn gewijd aan het ondersteunen van het evangelisatiewerk onder de jongste en meest behoeftige geloofsgemeenschappen.

Voor deze dag van gebed en toewijding aan de universele missie van de Kerk heeft paus Franciscus een boodschap geschreven met de titel "Missionarissen van hoop onder de volken", die "elke christen en de Kerk, de gemeenschap van de gedoopten, herinnert aan hun fundamentele roeping om, in het voetspoor van Christus, boodschappers en bouwers van hoop te zijn". Paus Franciscus herinnert eraan hoe Jezus, "de goddelijke missionaris van de hoop", "in zijn aardse leven 'goed deed en allen genas' van het kwaad en de Boze (vgl. Handelingen 10, 38), de noodlijdenden en de mensen weer hoop gaf in God".

De zending van hoop is alleen mogelijk door gebed, "vooral gebed met het Woord van God en in het bijzonder met de Psalmen, die een grote symfonie van gebed zijn waarvan de componist de heilige Geest is (cf. *Catechese*, 19 juni 2024)", herinnert de paus ons.

Nadat we onszelf gevoed hebben, moet het Woord van God gebruikt worden om anderen te voeden. Daartoe zegt de heilige Paulus tegen Timoteüs: "Verkondig het woord; wees te allen tijde volhardend, terechthoudend, vermanend, met alle geduld en onderricht" (Tweede Lezing). Het Woord brengt niet alleen kennis over, maar heeft ook de kracht om "de wijsheid die tot verlossing leidt" te geven.

Laten we dus niet vergeten onszelf te voeden met het Woord van God, een grote bron van wijsheid, zelfkennis en hoop, en te bidden voor het missionaire werk van de Kerk in de wereld. Door ons gebed zijn we vanaf het begin missionarissen.

De lezingen van vandaag nodigen ons uit om na te denken over het belang van geloof en vertrouwen in Gods voorzienigheid. In de eerste lezing, uit de brief van Paulus aan de Romeinen, vertelt Paulus ons dat Abraham, onze vader in het geloof, niet wankelde in zijn vertrouwen in Gods belofte, zelfs toen het onmogelijk leek. Hij geloofde en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. Abrahams geloof was niet gebaseerd op zijn eigen kracht of middelen, maar op zijn vertrouwen in Gods beloften. Hij vertrouwde erop dat God zijn beloften zou nakomen, zelfs als het onmogelijk leek. En vanwege zijn geloof werd Abraham gerechtvaardigd en werd zijn geloof hem tot gerechtigheid gerekend.

In het evangelie leert Jezus ons over de gevaren van hebzucht en materialisme. God vertelt een rijke man die rijkdom en bezittingen heeft verzameld dat zijn leven die nacht van hem zal worden ontnomen. Jezus waarschuwt ons dat ons leven niet bestaat uit de overvloed van onze bezittingen - daarom noemde hij de man een dwaas. Hij was een dwaas omdat hij, als hij wijs was geweest, twee dingen had moeten doen. Hij had God moeten danken omdat Hij hem zo overvloedig gezegend had. In plaats van tot God te bidden, bad de mens tot zichzelf. En als hij wijs was geweest, had hij begrepen dat hij gezegend was om anderen te zegenen. Hij zou rekening hebben gehouden met anderen in zijn plan, maar hij was hebzuchtig.

Het is interessant om ons af te vragen waarom Jezus deze gelijkenis vertelde aan een man die hem kwam vragen om tussenbeide te komen in een geschil over een erfenis. Jezus vertelt deze gelijkenis om hem gerust te stellen dat hij, zelfs als hij bedrogen was, een heel lang en gelukkig leven had kunnen leiden. Ondertussen is de hebzuchtige broer als de rijke man wiens land overvloedig vrucht droeg, maar hij weigerde om anderen in zijn plan voor genot te betrekken. Als God die hebzuchtige broer vanavond roept, wat zal er dan gebeuren met de erfenis die hij heeft vergaard?

Deze passage uit het evangelie herinnert ons aan de vergankelijkheid van het aardse leven. We kunnen rijkdom en bezittingen vergaren, maar ze zullen niet blijvend zijn. Ze zullen ons geen echt geluk of vervulling brengen. Alleen God kan ons echt geluk en vervulling geven. Dus wat is de basis van ons geloof? Vertrouw op eigen kracht en middelen, of vertrouw op Gods voorzienigheid? Verzamel schatten op aarde of zoek schatten in de hemel?

Jezus suggereert dat ware rijkdom niet in onze materiële bezittingen ligt, maar in onze relatie met God. Als we vertrouwen op Gods voorzienigheid, zijn we vrij om gul te leven en wat we hebben met mededogen en liefde met anderen te delen. We kunnen uitkijken naar het opbergen van schatten in de hemel, waar mot en roest ze niet kunnen vernietigen. Moge ons geloof gesterkt worden en mogen we geleid worden door de heilige Geest terwijl we ernaar streven het evangelie aan alle volken te verkondigen.

In de eerste lezing laat Paulus het verschil zien tussen de ongehoorzaamheid van Adam en de gehoorzaamheid van Jezus. Hij beschrijft hoe de mensheid negatief beïnvloed werd door Adams ongehoorzaamheid. Hij wijst er echter op dat de gehoorzaamheid van Jezus de ongehoorzaamheid van Adam ver overtreft. Als we de tekst of passage in het Grieks lezen, is een van de belangrijkste woorden πολλοί. Dit woord, πολλοί - polloi, wordt vertaald als "velen". "Velen" lijkt "de menigte" te impliceren, wat "allen" zou betekenen. Dit suggereert dat door de ongehoorzame acties van Adam, dood en zonde de wereld binnenkwamen voor alle mensen, maar wat nog belangrijker is, door het gehoorzame leven en handelen van Jezus, werd redding verleend aan iedereen.

In het evangelie spoort Jezus zijn leerlingen, en via hen ook ons, aan om gehoorzaam en waakzaam te zijn in afwachting van de wederkomst van de Mensenzoon. De diepgaande inzichten van Blaise Pascal, de beroemde Franse filosoof en theoloog, lijken aan te sluiten bij de thema's van de lezingen van vandaag. In zijn baanbrekende werk *Pensées* presenteert Pascal zijn iconische uitdaging, waarin hij het bestaan van God verdedigt en mensen aanspoort te leven alsof God bestaat. Deze filosofische reflectie is gebaseerd op het idee dat iemand die leeft alsof God bestaat en vervolgens ontdekt dat Hij werkelijk bestaat, een eeuwige beloning zal ontvangen. Omgekeerd, als iemand het bestaan van God ontkent en later ontdekt dat Hij echt bestaat, zal hij een oneindige straf ondergaan.

Deze weddenschap van Pascal heeft diepgaande implicaties voor ons begrip van de wederkomst van Jezus. In afwachting van zijn wederkomst worden we uitgenodigd om ons leven in een staat van voorbereiding te leiden, alsof de wederkomst nabij is. Door dit te doen tonen we ons geloof en vertrouwen in Gods voorzienigheid en stellen we onszelf open voor de mogelijkheid van eeuwige beloning. Omgekeerd, als we nalaten ons geestelijk voor te bereiden, lopen we het risico de gevolgen van ons gebrek aan voorbereiding onder ogen te zien.

In die zin is de weddenschap van Pascal een duidelijke uitnodiging om ons leven te leven met intentie, doelgerichtheid en een steeds dieper gevoel van geloof en vertrouwen in God. Mogen we ons bij het navigeren door de complexiteit van het menselijk bestaan laten leiden door de wijsheid van de weddenschap van Pascal en ons altijd bewust zijn van de eeuwige gevolgen van onze keuzes.

De lezingen van vandaag nodigen ons uit om na te denken over het belang van trouw en verantwoordelijkheid in ons leven als christenen. Naast de algemene zaligsprekingen die we allemaal kennen, zijn er individuele zaligsprekingen verspreid over de evangeliën. Eén daarvan vinden we in de evangeliëlezing van vandaag. Jezus verkondigt: “Gelukkig de knecht, die de heer bij zijn aankomst daarmee bezig vindt.” We hebben het over een “trouwe en verstandige” dienaar die voor familieleden zorgt terwijl de meester des huizes weg is. Jezus leert ons hoe belangrijk het is om voorbereid en trouw te zijn, door het beeld te gebruiken van een meester die terugkeert naar zijn dienaren. Jezus benadrukt het belang van trouw en verantwoordelijk zijn, niet alleen voor ons eigen welzijn, maar ook voor dat van anderen. Hij zegt dat de trouwe en verantwoordelijke dienaar gezegend zal worden en dat de dienaar die dat niet is verantwoording zal moeten afleggen.

De meester-slaaf relatie is geen onderwerp waarbij we ons vandaag de dag prettig voelen. Toch was het een integraal onderdeel van de wereld waarin Jezus leefde. Bij het delen van zijn visie op het menselijk leven putte Jezus regelmatig uit de alledaagse ervaring van de mensen met wie hij in contact kwam. Ook al lijkt de beschreven sociale context ver af te staan van onze huidige ervaring, de boodschap die erin vervat zit blijft geldig voor volgelingen van alle leeftijden. We willen allemaal trouwe en verstandige dienaren zijn. Jezus heeft zulke dienaren nodig, mensen die hij kan vertrouwen om voor alle leden van zijn gezin te zorgen. We zijn allemaal dienaren van één Heer, wat betekent dat niemand van ons zich kan opwerpen als heer over anderen. Het is eerder onze taak om trouw en verstandig te zorgen voor de behoeften van de mensen om ons heen.

In de eerste lezing uit Romeinen leert Paulus ons het belang van een leven van trouw en verantwoordelijkheid. Volgens Paulus worden we geboren als slaven van de zonde, maar door het doopsel, dat ons bevrijdt, worden we dienaars van de gerechtigheid. Om trouw en verantwoordelijk te zijn, moeten we bereid zijn offers te brengen en de behoeften van anderen boven die van onszelf te stellen. We moeten bereid zijn risico's te nemen en onze comfortzone te verlaten om onze missie als christenen te vervullen.

Vandaag vieren we een persoon die het beeld van een verantwoordelijke en trouwe dienaar belichaamde: de heilige Johannes Paulus II. Hij was een grote missionaire paus, verantwoordelijk en trouw aan zijn roeping. Hij leefde een betekenisvol leven en raakte de levens van veel mensen tijdens zijn pontificaat. Hij verliet bij veel gelegenheden zijn comfortzone en reisde naar verschillende landen over de hele wereld. Hij bereidde zich voor en stond klaar toen God hem riep.

Als we over deze lezingen nadenken, kunnen we ons afvragen of we een leven van trouw en verantwoordelijkheid leiden. Zijn we trouw aan onze roeping als christenen en nemen we verantwoordelijkheid voor onze daden? Laten we bidden om de genade om trouw en verantwoordelijk te zijn, om een leven te leiden dat God behaagt en om onze rechtmatige plaats in te nemen als dienaren van de Heer.

Donderdag 23 oktober

29e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 6, 19-23; Ps 1; Lc 12, 49-53

In het evangelie van vandaag spreekt Jezus metaforisch over het in brand steken van de aarde. Hij zegt: "Vuur ben Ik op aarde komen brengen, en hoe verlang Ik dat het reeds oplaait!" Waar heeft hij het over? Het is begrijpelijk dat veel mensen getroffen waren door Jezus' woorden over het in brand steken van de aarde. Aan wat voor soort vuur dacht Jezus? Zoals we allemaal weten geeft vuur licht, warmte, reiniging en zuiverheid; het kan metalen gladmaken en dergelijke. In Bijbelse tijden werd vuur symbolisch geassocieerd met Gods aanwezigheid en handelen in de wereld en in de levens van Zijn volk.

In het Oude Testament bijvoorbeeld, manifesteerde God zijn aanwezigheid soms door vuur te gebruiken, zoals in het geval bij het brandende braambos dat niet werd verteerd toen God tot Mozes sprak (Ex 3, 2). Het beeld van vuur is ook gebruikt om Gods glorie te symboliseren (Ez 1, 4, 13), zijn beschermende aanwezigheid (2 Kon 6, 17), zijn heiligheid (Deut 4, 24), zijn rechtvaardig oordeel (Zach 13, 9), zijn toorn tegen de zonde (Jes 66, 15-16) en zijn woord is ook vergeleken met vuur (Jer 23, 29). Zelfs in het Nieuwe Testament wordt de invloed van de heilige Geest vergeleken met vuur (Mt 3, 11) en zijn nederdaling werd geassocieerd met het verschijnen van tongen van vuur (Hand 2, 3).

Het evangelie van vandaag vertelt ons wat Jezus specifiek van ons wil. Hij wil dat we in vuur en vlam staan van zijn liefde en zijn aanwezigheid in ons leven, omdat zijn vuur van liefde alle onzuiverheden van de zonde wegbrandt, ons zuivert en heilig maakt. Liefde is zijn ultieme uitdrukking, zoals zijn lijden en dood getuigen.

En zo wil Jezus, door dit vuur van liefde en aanwezigheid, ons veranderen van louter trouwe en passieve toeschouwers in volledig toegewijde en actieve christenen, die bereid en open zijn om hem te volgen en na te volgen terwijl ze gehoorzaam zijn aan God en voor hem werken, zelfs tot op het punt van voor hem te sterven als volgelingen in de wereld. Hij wil ook van ons leven zichtbare instrumenten maken van zijn liefde, goedheid, mededogen en verlossing voor de hele wereld.

Laten we bidden dat we, door de liefde en aanwezigheid van Christus in ons leven, een verstand mogen hebben dat denkt zoals Jezus, een hand die werkt zoals Jezus, een hart dat liefheeft zoals Jezus, een oog dat mensen in nood ziet zoals Jezus, een mond die woorden spreekt zoals Jezus en een leven dat precies zo is als dat van Jezus. Moge dit vuur onze ijver voor onze zending aanwakkeren.

Vrijdag 24 oktober 2025

29e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 7, 18-25a; Ps 118; Lc 12, 54-59

Als iemand ons zou vragen waar, onder welke tekenen en in welke vormen God onder ons aanwezig is, zouden we waarschijnlijk meteen antwoorden: in het Woord van God en in de eucharistie. Dat is zeker waar, maar laten we niet vergeten dat God de God van tijd en geschiedenis is. Hij is aanwezig in gebeurtenissen, in mensen, in alles wat ons dagelijks omringt. Het is niet gemakkelijk om de tekenen van deze goddelijke aanwezigheid te herkennen, zeker veel moeilijker dan het weerbericht. Het vereist grote nederigheid, openheid voor de heilige Geest en voorzichtigheid. Het onderscheiden van Gods handelen in de geschiedenis en in de werkelijkheid moet altijd gebeuren in gebed, met de heilige Geest en, heel belangrijk, in de Kerk! Bevestiging wordt gevraagd aan de biechtvader, aan degene die ons begeleidt in het spirituele leven, aan onze oversten... Wie voor zichzelf wil uitmaken wat God is en wat niet, loopt het risico slaaf te worden van zijn eigen hoogmoed en in de val te lopen van die geest die altijd tegen God is.

Vandaag is het vrijdag: de dag die ons herinnert aan de passie en de dood van Jezus. Daar, aan het kruis, vond de belangrijkste gebeurtenis voor de hele mensheid en de grootste gebeurtenis in de wereldgeschiedenis plaats: de verlossing van de mensheid. Voor christenen is het kruis een duidelijk teken van deze gebeurtenis. Vandaag dankt Paulus God hiervoor, omdat hij weet dat hij in zijn eentje niets goeds had kunnen doen. Op die vrijdag, toen de zon donkerder werd en de duisternis de aarde omhulde, waren maar weinig mensen in staat om deze tekenen te interpreteren. God onthult de geheimen van zijn Koninkrijk alleen aan mensen met eenvoudige harten, aan hen die de dingen niet ingewikkelder maken, die God niet in vier delen verdelen, maar die Hem eenvoudigweg verwelkomen. We vragen om eenvoudige, nederige harten die elke dag de tekenen van Gods aanwezigheid weten te herkennen.

Zaterdag 25 oktober

29e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 8, 1-11; Ps 23; Lc 13, 1-9

Het onderwijs van Jezus in het evangelie van vandaag begint met een nieuwsbericht dat door anonieme personen werd gemeld: de zaak van verschillende Galileeërs die door Pilatus waren afgeslacht terwijl ze een offer brachten in de Tempel. Niet alleen vond deze veroordeling plaats binnen de tempelmuren, maar erger nog, menselijk bloed werd vermengd met het bloed van de geofferde dieren, een reden tot schaamte en verontwaardiging. Het is niet duidelijk waarom deze mensen deze episode aan Jezus vertelden. Misschien omdat Jezus een Galileeër was, wilden ze hem waarschuwen, net zoals ze hem later zouden waarschuwen voor de vervolging van Herodes Antipas, die hem wilde doden. Of misschien probeerden ze hem op een smerige manier te bedreigen, want als hij was aangeklaagd bij de Romeinse procurator, zou hem misschien hetzelfde lot zijn beschoren; of gewoon uit een voorliefde voor roddel over andermans tragedies. Zoals de psalm zegt: wie zich verheugt in het ongeluk van anderen, moet zwijgen; wie lacht om de zwakheden van anderen, moet zich schamen.

Maar Jezus' reactie onthult iets ernstigers in hen: een neerbuigend oordeel over de slachtoffers, alsof ze het verdienden om zo gewelddadig en op het heilige moment van de aanbidding van God te sterven; alsof de wreedheid van de Romeinen een oordeel van God was over degenen die gedood waren. Jezus geeft geen commentaar op de gebeurtenis, maar hij trekt een les uit de houding van degenen die deze trieste episode melden: niemand mag het lijden, de ziekte, de ongelukken en de tragedies van anderen interpreteren als een teken van goddelijke straf voor begane zonden, maar iedereen moet zijn zonden beschouwen als de ergste schande en bekering zoeken op basis van oprecht berouw. Niemand heeft de autoriteit gekregen om mensen te beoordelen en te bestempelen als "goed" of "slecht". Alleen God kent de hele waarheid van onze harten.

Dit is in ieder geval het perspectief dat de gelijkenis aangeeft, het theologische aspect dat het dramatiseert met het verhaal van een man, zijn vijgenboom en zijn wijngaardenier. Teleurgesteld omdat de vijgenboom na jaren van zorg en werk niet de vruchten droeg die hij mocht verwachten, besloot de man zijn boom om te hakken zodat hij het land niet tevergeefs zou verarmen. Maar tot zijn verbazing kwam zijn wijnbouwer tussenbeide en bemiddelde zodat hij zijn vijgenboom een verlenging zou geven, net lang genoeg om te zien of, door het land te bewerken en mest toe te dienen, de dingen misschien niet zouden veranderen. De rest van het verhaal wordt niet verteld, maar de uitvoering van het vonnis lijkt te zijn opgeschort, waardoor de weg naar hoop werd geopend.

Het beeld van de vijgenboom in de wijngaard suggereert misschien dat het Koninkrijk van God (de wijngaard) veel groter is dan Israël of Jeruzalem, voorgesteld door de vijgenboom. Daarom kwam Jezus, de Messias, de goddelijke wijnbouwer, naar de Heilige Stad om de vruchten van barmhartigheid, gerechtigheid en trouw te zoeken. Dit zijn de vruchten die God behagen, de vruchten die de "eigenaar van de wijnstok" verwacht. Maar de tijd raakt op en er wordt besloten om de vijgenboom om te hakken, omdat er geen vruchten zijn gevonden. Dit is ook de betekenis van de episode van de onvruchtbare vijgenboom in Marcus (13, 28) en Matteüs (21, 18-22; 24, 32), die leidde tot de vervloeking van de boom.

Maar, heel verrassend, in de gelijkenis van Lucas is het de wijngaardenier die bij de eigenaar bemiddelt om een beetje geduld te hebben met zijn vijgenboom en dus om Jeruzalem genade te tonen. Alsof dat nog niet genoeg is, doet hij er zelf alles aan om ervoor te zorgen dat deze boom, die hem zo dierbaar is, vrucht draagt. Want, zoals de profeet Ezechiël in de evangeliepreek verklaart, God schept geen genoeg in de dood van de goddelozen; hij verlangt juist naar hun bekering, zodat ze hun goddeloze wegen en hun zondige leven achter zich laten. "Bekeer u, bekeer u en beter uw leven. Waarom zoudt ge sterven, volk van Israël?" (Ez 33, 11).

Zondag 26 oktober

30e zondag door het jaar - Jaar C: Sir 35, 15b-17.20-22a; Ps 33; 2Tim 4, 6-8.16-18; Lc 18, 9-14

De leer van Ben Sirach de Wijze, erfgenaam van de eeuwenoude profetische doctrine van rechtvaardigheid en Gods bevoorrechte liefde voor de armen en verdrukten, voert ons naar de hoogten van ware Bijbelse spiritualiteit. Deuteronomium waarschuwde dat God "onpartijdig is en zich niet laat omkopen" (Deut 10, 17), in tegenstelling tot mensen die de voorkeur geven aan hun sociale, raciale of ideologische vooroordelen, ten koste van het leven van de nederigen. Deze leer werd op grote schaal toegepast door Jezus, zowel in zijn prediking als in zijn bevrijdende werk, en later door de apostelen en evangelisten, die het in hun geschriften opnamen en het universeel verspreidden. God, in zijn oneindige barmhartigheid, faalt nooit te voldoen aan allen die, zich bewust van hun fouten en zwakheden, zijn hulp en vergeving zoeken. Aan de andere kant laat hij de voortreffelijken dwalen in de verwarring van de trotse gedachten van hun hart.

De gelijkenis die Jezus vertelde over de tollenaar en de Farizeeër toont ons zijn manier van kijken naar mensen, die de concrete vorm is van Gods blik, omdat hij niet oordeelt naar uiterlijkheden, of zelfs op basis van vooroordelen, maar op basis van wat hij duidelijk ziet in het diepst van het menselijk hart, waarbij hij de ware motivaties onderscheidt die aanleiding geven tot menselijke handelingen en gebeden.

Het was met de intentie om te bidden dat de tollenaar en de Farizeeër naar de tempel gingen en zo voor enkele ogenblikken dezelfde heilige plaats deelden. Maar de specifieke manier waarop ieder van hen zich bevond in relatie tot deze tijd van gebed is wat hun respectievelijke lot en hun uiteindelijke geestelijke staat zou bepalen. Nadat hij de nederigheid en oprechtheid had om zijn onwaardigheid en zondigheid te erkennen en om Gods vergeving te smeken, keert de tollenaar als een beter mens naar huis terug, van binnen veranderd, verzoend: tegenover zijn authentieke gebed liet de goddelijke genade niet lang op zich wachten. Nogmaals: "wie zich verheft zal vernederd, maar wie zich vernedert zal verheven worden." (Lc 18, 14b).

De Farizeeër daarentegen zit gevangen in zijn toren van geestelijke trots. Hij is zich te zeer bewust van zijn verdienstelijke vrome werken en de uitmuntendheid van zijn sociale en religieuze klasse en gelooft dat hij superieur en beter is dan alle anderen. Hij werpt barrières op tussen hemzelf en hen en beledigt en veracht hen. Misschien was hij tot op dat moment een goed en vroom man, maar de houding die hij aanneemt heeft de arrogantie van zijn hart blootgelegd, waardoor zijn veronderstelde deugdzaamheid van binnenuit wordt ondermijnd.

We komen niet voor God in de Tempel om onze zelfvoldaanheid uit te drukken, neerkijkend op anderen. We komen voor Hem voor een liefdevolle ontmoeting, om anderen in Hem te ontmoeten. In die zin is gebed contemplatie van God, een viering van de wonderen die zijn genade elke dag volbrengt te midden van de menselijke zwakheid, een viering van zijn onvermoeibare barmhartigheid die hen optilt die gevallen zijn en weer willen opstaan.

Paus Franciscus herinnert ons voortdurend aan de centrale rol van het gebed voor de Kerk en haar missie. Het gebed is de ziel van de zending: als om te zeggen dat de effectiviteit van de persoonlijke ontmoeting met Christus, de juiste maatstaven van onze relatie met onszelf en met de wereld in het licht van de heilige Geest, aan de basis liggen van de ervaring van de waarheid die redt. Door te bidden betreft de missionaire leerling zichzelf bij de nood aan verlossing die hij moet verkondigen en bij de sacramenten die hij moet uitdelen. Wat zeker is, is dat de zending van evangelisatie die ons als Kerk is toevertrouwd, niet in waarheid kan worden uitgevoerd als we een dominante houding aannemen in onze ontmoetingen met anderen, zeker en overtuigd van onze morele en religieuze superioriteit. Missie moet een nederig voorstel zijn van de vriendschap van Christus, met oneindig respect voor de religieuze vrijheid van de mannen en vrouwen van onze tijd, hun culturen en hun geschiedenis.

Maandag 27 oktober

30e week door het jaar - Oneven Jaar: Rom 8, 12-17; Ps 67; Lc 13, 10-17

Het grote drama van een vrouw die al 18 jaar ziek was. Haar lijden was tweeledig, niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk. Ze was een slaaf van de geest van onmacht, erdoor geketend en naar de grond gebogen. In plaats van de Geest van God was ze de geest van degene die koste wat het kost het beeld en de gelijkenis van God in ons wil vernietigen, en daarom kon de arme vrouw niet rechtop staan en naar de hemel kijken. Ze concentreerde zich op zichzelf en de dingen van de wereld. Alleen de Geest van God kan ons bevrijden van angst, bezorgdheid en geestelijke depressie. Alleen de heilige Geest stelt ons in staat om op te kijken naar de hemel met de vreugde en vrijheid van een kind van God.

Jezus bevrijdde de vrouw uit haar hulpeloosheid en gaf haar haar waardigheid terug. Maar niet iedereen was blij met het goede dat gedaan werd. De kille regels van de Wet wilden het winnen van een menselijke en natuurlijke houding van het hart: anderen helpen. Jezus mengde zich niet in de discussie. Hij toonde hun huichelarij aan met eenvoudige argumenten en zijn woorden bereikten degenen die mompelden tot schaamte. Een missionaire leerling is iemand die opkijkt naar de hemel, zich richt op God en niet op zichzelf, en met zijn genade in staat is om mensen de waarheid van het evangelie te laten zien waarvan hij getuigt door middel van een stil discours. De missionaire leerling vergeet nooit zijn waardigheid als kind van God en probeert die te herinneren en aan anderen terug te geven. Veel mensen in de wereld van vandaag zijn slaven van hun eigen egoïsme, van het verlangen naar macht, bezit en geld. Ze zijn vergeten wie ze zijn, ze herinneren zich alleen wat ze hebben. Het is onze taak om hen de geest van Gods evangelie te brengen. Dat is geen gemakkelijke taak, maar we staan er niet alleen voor. Aan onze zijde is Degene door wie we tot God roepen: "Abba, Vader!"

Dinsdag 28 oktober - HH Simon en Judas, apostelen, feestdag

30e week door het jaar - Oneven Jaar: Ef 2, 19-22; Ps 18; Lc 6, 12-19

Bouwen aan Gods huis, steen voor steen, met hoop!

Op het feest van de heiligen Simon en Judas schetsen de lezingen van vandaag een prachtig en krachtig beeld van wie wij als geroepenen kunnen zijn, niet als geïsoleerde individuen, maar als een levende, ademende gemeenschap die gebouwd is op de fundamenteën van het geloof. Net zoals het universum in stilte de glorie van God verkondigt, zijn wij ook geroepen om zijn liefde in ons leven tot uitdrukking te brengen, niet alleen binnen de muren van onze Kerk, maar in elke hoek van ons leven, door te gaan naar hen die het goede nieuws nog niet hebben gehoord.

Laten we verder gaan naar het evangelie van Lucas, waar Jezus na een nacht in gebed, de bron van zijn missie, zijn twaalf apostelen kiest, waaronder Simon en Judas. Deze handeling onderstreept de fundamentele waarheid dat zending gemeenschap is.

Het is belangrijk om op te merken dat de twaalf apostelen geen perfecte mensen waren: het waren vissers, tollenaars, individuen met verschillende achtergronden en waarschijnlijk verschillende meningen. Toch zag Jezus in hen het potentieel om de pilaren van zijn nieuwe gemeenschap te zijn, een gemeenschap die zijn boodschap van liefde en verlossing naar de uiteinden van de aarde zou brengen.

Dit brengt ons bij missionaire volgelingen, geroepen en gezonden om het goede nieuws te delen, niet als perfecte predikers, maar door onszelf te zijn, liefde en vriendelijkheid te tonen. We worden niet alleen gezonden. We maken deel uit van een grotere gemeenschap, het Lichaam van Christus, en onze zending wordt versterkt en ondersteund door onze verbondenheid met God en met elkaar. Onze parochies, onze kleine gemeenschappen, onze families: dit zijn de vitale netwerken waarin we elkaar ondersteunen en bemoedigen in onze gezamenlijke zending. Laten we samen voorwaarts gaan en getuigen van Gods liefde door onze woorden en daden, ons gezamenlijke gebed en wederzijdse steun.

Laten we dus onze rol als levende stenen aanvaarden, in navolging van de heiligen Simon en Judas die we vandaag vieren, die Gods liefde op unieke manieren deelden, elkaar steunden in gemeenschap, en altijd met de blijde hoop dat God iets moois aan het bouwen is. Laten we niet vergeten dat elke daad van vriendelijkheid, elk woord van bemoediging, elke inspanning om te bouwen aan gerechtigheid en vrede een steen is in Gods huis, een getuigenis van de hoop die in ons is. Laten we voorwaarts gaan, geïnspireerd door het voorbeeld van Jezus en gesterkt door de heilige Geest, om missionaire volgelingen te zijn die, door ons leven in verbondenheid, aan allen het licht van Christus en de onwankelbare hoop van het evangelie brengen. Amen.

Missionarissen van hoop onder de volken

Broeders en zusters, geliefde kinderen van God, kijk om je heen. Kijk naar de gezichten vol hoop, verlangen en de stille kracht die ons elke dag vooruitdrijft. Voel de hartslag, een levensritme dat je als een kostbaar geschenk is gegeven. Vandaag bevinden we ons in de aanwezigheid van verwondering, met onze blik gericht op het grenzeloze hart van onze Schepper. Laat de woorden die we zojuist hebben gehoord in de lezingen van vandaag niet alleen in onze oren klinken, maar doordringen in het diepst van ons wezen, een gevoel van verwondering wekken dat voor altijd de manier zal veranderen waarop we de wereld zien en onze rol in de context van het Jubeljaar van de Hoop, waarin we worden uitgenodigd om missionarissen van hoop te zijn.

In dit Jubeljaar van de Hoop krijgen deze verzuchtingen een nieuwe dimensie. Ze zijn niet alleen de echo van onze individuele worstelingen, maar misschien ook wel het collectieve verlangen van de mensheid naar genezing, naar verzoening, naar de vervulling van Gods beloften. Dit moment is een uitnodiging om intenser te luisteren naar die innerlijke stem, het gefluister van de Geest dat ons leidt naar meer hoop, naar een dieper begrip van Gods wil voor ons leven en voor onze wereld. Dit jaar herinnert ons eraan dat, zelfs wanneer we ons stemloos voelen in het aangezicht van onoverkomelijke uitdagingen, de Geest van hoop voor ons pleit en onze diepste verlangens naar het hart van God draagt.

De uitnodiging in het evangelie van Lucas om "ons tot het uiterste in te spannen" spoort ons aan om niet op onze lauweren te rusten, om dit jaar van genade niet als vanzelfsprekend te beschouwen. Het herinnert ons eraan dat hoop geen passieve verwachting is, maar een actief engagement met Gods wil. We zijn geroepen om ons leven te evalueren, om er zeker van te zijn dat we echt het pad van gerechtigheid, liefde en rechtvaardigheid bewandelen. De "nauwe deur" kan gezien worden als de specifieke inspanning die nodig is om de transformerende kracht van dit Jubeljaar te omarmen, oude gewoonten achter ons te laten en de nieuwe mogelijkheden die God biedt te omarmen.

Laat het wonder van deze lezingen zich diep in ons nestelen. Laat het onuitsprekelijke zuchten van de Geest ons herinneren aan Gods intieme aanwezigheid. Laat de reis van de psalmist van wanhoop naar vreugde ons vertrouwen in Gods onfeilbare liefde nieuw leven inblazen. En moge Jezus' visie op het universele koninkrijk ons inspireren om er met heel ons wezen naar te streven door de nauwe deur binnen te gaan, met een hart open voor iedereen, in het besef dat in Gods koninkrijk de laatsten werkelijk de eersten kunnen zijn. Amen.

Een hart dat standhoudt

In zijn brief aan de Romeinen stelt Paulus een belangrijke vraag: "Wat moeten wij hieraan nog toevoegen? Indien God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?" (Rom 8, 31). Denk daar eens even over na. Tegenover de constante uitdagingen van het leven, de fluisteringen van twijfel, de pijn van verraad, de angst voor het onbekende, herinnert Paulus ons aan een fundamentele waarheid: God staat aan onze kant. Hij die zijn eigen Zoon niet spaarde, maar hem voor ons allen opofferde, hoe kan Hij ons dan niet ook, met genade, alle dingen geven? Misschien voelen sommigen van ons zich vandaag net als de psalmist, kwetsbaar, verwaarloosd, verlaten, vergeten, gemarginaliseerd, terwijl anderen zware financiële en economische lasten dragen in het leven van vandaag.

Ja, het is waar! Zelfs Jezus had te maken met soortgelijke bedreigingen en pijn, zoals het evangelie van vandaag uit Lucas ons vertelt. Toch doet de psalmist een prachtige stap terug als hij zegt: "Ik zal de Heer met luide stem loven, ik zal zijn lof zingen temidden van de menigte, want hij heeft zich aan de rechterhand van de armen opgesteld, om hem te redden van hen die hem veroordelen" (Ps 108). Zelfs in de diepste wanhoop herinneren de psalmist en Jezus ons aan Gods onwankelbare liefde en kracht. We ontmoeten het diepe verlangen van een liefdevol hart dat op weerstand stuit, een schrijnende herinnering dat zelfs goddelijke liefde haar weg niet kan vinden.

De centrale boodschap voor ons vandaag is de overgang van wanhoop naar vreugde, van twijfel naar zekerheid. Wat onze positie in het leven ook is, voor welke uitdagingen we ook staan, welke twijfels onze geest ook vertroebelen, laten we denken aan de klinkende verklaring van Paulus: "Ik ben ervan overtuigd, dat noch de dood noch het leven, noch engelen noch boze geesten, noch wat is noch wat zijn zal, en geen macht in den hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, die is in Christus Jezus onze Heer." (Rom 8, 38-39). Laten we deze woorden diep in onze ziel laten doordringen. Laten ze een anker zijn in de stormen van het leven. Laten we erkennen dat zelfs wanneer we ons eenzamer en kwetsbaarder voelen, Gods liefde ons omringt, ons beschermt en ons kracht geeft. Zoals een kip haar kuikens beschermt, verlangt God naar ons welzijn en biedt Hij ons troost en kracht.

Laten we daarom ons hart richten op Jezus, die het onwankelbare hart van liefde is. Laten we onze zorgen en onze vreugden, onze triomfen en onze mislukkingen aanbieden aan Hem die alles al heeft overwonnen. Laten we ons toevertrouwen aan zijn onfeilbare aanwezigheid en zijn liefde de leidende kracht van ons leven laten zijn. Want in zijn liefde vinden we onze ware kracht, onze blijvende hoop en onze eeuwige vrede. Amen

Geroepen tot missie

Paulus schrijft aan de Romeinen een diep en blijvend verdriet, een voortdurende angst in zijn hart voor zijn volk, de Israëlieten. Hij somt de immense voorrechten op die hun zijn verleend: de aanneming tot kinderen, de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving, de eredienst en de beloften. Toch hebben velen, ondanks dit alles, de Messias, Jezus Christus, die uit hun geslacht voortkwam, niet herkend.

De pijn van Paulus is voelbaar. Het is een pijn die niet voortkomt uit een oordeel, maar uit diepe liefde en een brandend verlangen naar verlossing. Deze passage herinnert ons eraan dat zending geen klinische, afstandelijke oefening is. Het komt voort uit een hart dat diep begaan is, een hart dat lijdt voor hen die de transformerende liefde van Christus nog niet hebben ontmoet. Het roept ons op om verder te kijken dan onze comfortzone en om de geestelijke honger te voelen van de mensen om ons heen, dichtbij en ver weg.

Tot slot lezen we in het evangelie volgens Lucas (14, 1-6) over een man die aan waterzucht lijdt en die Jezus op zaterdag, op de sabbat, ontmoet. De religieuze leiders houden hem nauwlettend in de gaten, erop gebrand om hem iets te verwijten. Maar Jezus, met zijn karakteristieke mededogen en wijsheid, stelt een eenvoudige maar diepgaande vraag: "Mag men op sabbat iemand genezen of niet?" Hun zwijgen sprak boekdelen. Jezus geneest de man en laat zien dat daden van barmhartigheid en medeleven zelfs de meest rigide interpretaties van de wet overstijgen. Het herinnert ons eraan dat missionarissen van hoop elke dag de barrières van onverschilligheid en strikte interpretatie van wetten afbreken om genezing en heelheid te brengen.

De roeping om een missionaris van hoop te zijn gaat niet alleen over het verkondigen van grote theologische waarheden, maar over het belichamen van de liefde van Christus op tastbare manieren. Het gaat erom het lijden van onze naasten te zien en met mededogen te reageren, zelfs als dat ongemakkelijk is of de status quo ter discussie stelt.

Laten we bij het afsluiten van deze missionaire maand deze overdenkingen meenemen naar ons hart. We zijn allemaal geroepen om missionarissen van hoop te zijn. Dit is geen taak die is voorbehouden aan priesters, religieuzen of mensen die naar verre landen reizen. Het is de roeping van iedere gedoopte christen.

Laten we verder gaan met een hernieuwde toewijding om missionarissen van hoop te zijn onder de volken, onder alle mensen. Mogen onze woorden en daden de liefde en het mededogen van Christus weerspiegelen. Laten we dragers zijn van licht in de duisternis, een reden voor hoop bieden aan een wereld die dat wanhopig nodig heeft.

Moge God ons zegenen en ons sterken in onze missie. Wij bidden Amen.

Gebed

Heer Jezus Christus,
wanneer vrouwen en mannen
niet weten
hoe zij zich staande moeten houden,
schenk hun
sporen van hoop,
die zij kunnen volgen.

Wanneer kinderen en jongeren
hun vertrouwen
in de toekomst verliezen,
zend hun
boodschappers van hoop,
met wie zij hun leven
kunnen delen.

Wanneer ik zelf vergeet,
hoe stevig mijn hoop
wortelt in u,
laat me opnieuw de weg
naar u vinden,
waar de hoop
altijd opnieuw opbloeit.

Want hoop wordt niet
teleurgesteld.

Ayline Plachta

